

Z obrazného písma Janovy Apokalypsy

Rudolf Steiner

II. ČÁST

GA 104 a

Jak jasnovidné oko vidí éterické a astrální tělo člověka. Fyzické tělo, éterické tělo a astrální tělo v lemurské a atlantské době.

Atlantská potopa. Vyprávění o Noemovi a duze. Skupiny zvířat jako bytosti, které příliš brzy zatvrdly. Jak se oddělily jednotlivé články savců. Ezau a Jákob. V budoucnu se lidstvo vyvine natolik, že bude nosit svou karmu na tváři. Co je dnes přijato, je zapečetěno v duších a bude odpečetěno po válce všech proti všem.

OSMÁ PŘEDNÁŠKA

Kristiania, 17. května 1909

Takový jasnovidce, jakým je autor Apokalypsy, je již schopen vidět budoucnost lidského vývoje v astrálním světě. Co se stane po válce všech proti všem, se již připravuje. Lidé, kteří jsou povoláni k tomu, aby v budoucnu pokračovali po válce všech proti všem, jsou již připravováni theosofickým učením moudrosti. Duchovní proud moudrosti se bude stále více prosazovat komplexním způsobem.

Pokud může jasnovidné oko pozorovat dnešního člověka, uvidí, že éterické tělo vystupuje trochu nad fyzickou horní část těla. Éterické tělo muže je ženské a éterické tělo ženy je mužské. Astrální tělo má naproti tomu proměnlivou podobu, velmi proměnlivou co do barvy a tvaru, měnící se podle vnitřního života člověka. Když zvedneme ruku, impuls musí pocházet z astrálního těla; když jdeme, když pláče nebo se smějeme, jsou to impulsy astrálního těla, které tak ovlivňují tělo fyzické. To, co má na člověka nejpodstatnější vliv, je jeho Já. Ale Já funguje oklikou přes astrální tělo.

V dobách staré Atlantidy a Lemurie dokázal člověk nejen hýbat končetinami, ale také je natahovat a rozšiřovat. Fyzické tělo bylo tehdy jen velmi malé; éterické a astrální tělo bylo naopak obrovské. Astrální tělo vypadalo někdy takto, jindy jako nějaká zvířecí podoba. Člověk měnil svou fyzickou podobu v závislosti na tom, co v sobě nosil jako touhy a impulsy. Tehdy byl vzduch plný hustých mlh, mnohem hustších a vodnatějších než dnešní horské mlhy. Fyzické tělo člověka mělo nejrozmanitější barvy a tvary a v jeho rosolovité hmotě již bylo možné spatřit náznaky fyzického uspořádání, jako je krevní a kostní systém. Ke konci Atlantidy se vzduch vyčistil od hustých vodních mas. Teprve pak se člověk mohl stát takovým vzdušným a pozemským tvorem, jakým je dnes. Atlant'ané ještě nevnímali Slunce tak jako my dnes, ale viděli ho jako mohutný sluneční prsteneček. Protože v té době nebyl vzduch nikdy bez vody, neexistovala ani duha. Teprve když se rozdělila voda a vzduch, byla duha možná. Celý průběh potopy Atlantidy je nám představen v příběhu o Noemovi a duze (Gn 9, 12—17).

Bylo také nutné, aby se bytosti na Zemi vyvíjely tak, aby procházely svými vývojovými stádii ve zcela odlišných časech. Kdyby část lidstva v první atlantské době nečekala na sestup do zhuštěného fyzického těla, zůstala by lidská podoba taková, jaká byla tehdy, se vším, co se stále projevovalo ve fyzické podobě jako instinkty, touhy a vášně astrálního těla. V té době existovaly bytosti, které se zhušťovaly a tuhly. Skupiny zvířat nejsou nic jiného než bytosti, které příliš brzy ztuhly. Jsou tím, co dnes člověk nosí ve své astrální touze a vášni, a vašeň se projevuje ve fyzickém těle různých zvířat. Každá z těchto skupin zvířat si vyvinula zvláštní pud a zatuhla v něm. V lemurských dobách to byli savci; jsou to lidské vášně, které ztuhly. To, co v sobě nosíme, je znázorněno v podobě různých zvířat. U lidí se instinkty postupně zjemňují a my je můžeme ukrýt v hrudi. Tak se v nejstarších dobách, během divokých výbuchů lemurských přírodních sil, nejprve projevily nejnižší instinkty lidské bytosti. Opice jsou takřka představiteli posledních nižších pudů, které vystřelily do fyzické hmoty předtím, než člověk sám ztuhl svým duševnem ve hmotě. U některých zvířat, například u koní, se éterické tělo hlavy stále nachází nad hlavou fyzickou. Tak tomu bylo i u atlantského člověka. Teprve v poslední třetině atlantského období se určitý bod v lidském éterickém těle přesunul na odpovídající místo ve fyzické hlavě. Tehdy se člověk stal schopným rozvinout svou duchovní podobu.

Existuje šestnáct skupin lidských instinktů a vášní a stejně tak existuje šestnáct skupin zvířat. I zoologie jednou zjistí, jak to všechno postupně vzniklo. Snadno si můžeme ukázat, jak se musely vytvořit jednotlivé články savců. Například kopyta vznikla tak, že se živočišná příroda velmi zvláštním způsobem uzavřela před vnějším světem. Drápy nebo tlapy vznikly v důsledku agresivní povahy zvířete. Podoba drápů vyjadřuje zcela jiný stupeň vývoje než podoba kopyt. A takový kontrast se projevuje také u postav kentaurů a sfing.

Ve druhém díle *Fausta*, knihy s velkým okultním významem, je to zobrazeno tam, kde se sfingy setkávají s Mefistofelem a smějí se mu kvůli jeho koňskému kopytu, jež je znamením ztuhlé přírody, přírody, která se sobecky uzavřela před světem.

Když se rýzneme do prstu, pocítíme bolest; to nám ukazuje nositel pocitů, astrální tělo. Růst vlasů byl v dřívějších dobách, kdy byla celá lid

ská přirozenost ještě měkká, také protkán astrálními silami. O Ezauovi se říká, že měl po celém těle silný porost; byl ještě opožděný ve vývoji a ve schopnosti usuzovat. Jákob ho dokázal přelstít, protože již pokročil ve vývoji své schopnosti úsudku, svého Já. I dnes v člověku působí takové síly, které opět působí více navenek. Čím více bude mít Já nadvládu nad astrálním tělem, tím více se bude moci fyzické tělo opět plasticky měnit. Dnes má člověk svou karmu v sobě jako životní účet, jako bilanci všeho, co si člověk připravil v různých inkarnacích. Protože však fyzické tělo člověka vyjadřuje jen velmi málo z Já, má člověk svou karmu přímo uvnitř; později se však projeví na jeho tváři. V budoucnu se lidstvo bude vyvíjet tak, že si svou karmu ponese na své tváři. Rozhodujícím faktorem vnějšího vzhledu už nebude narození v určité rase nebo v určitém podnebí, ale bude existovat třída dobrých lidí a třída zlých lidí. Chápejme správně Pavla, který říká: „Žij, ale teď už ne Já, nýbrž Kristus ve mně“ (srov. Ga 2, 20). To, čemu se říká přijetí podstaty Jahve-Krista, se v člověku později projeví navenek. Dnes je ještě možné, aby byl člověk darebák a skrýval to, ale v budoucnu se na člověku projeví ve znamení na čele, že je darebák ve svém vnitřním Já.

Podívejme se na člověka po válce všech proti všem. Můžeme si ho představit jako člověka se zářivě dobrými rysy a ušlechtilým, laskavým výrazem. Tak budou vypadat ti, kteří v pravý čas vstřebali duchovní impulsy. Všechny morální, intelektuální a duchovní síly budou v budoucnu viditelné ve vnějším vzhledu člověka. To, co je dnes přijato, je zapečetěno v duších, ale bude to odpečetěno v sedmém období, po válce všech proti všem, to je to, co autor Apokalypsy vidí v sedmi pečetích, které budou postupně rozlomeny. „Kniha se sedmi pečetěmi“ není míněna v tom smyslu, jak se chápou naše knihy nebo starověké svitky. Znamená pořadí skutečností. Pořadí epoch je pojmem apokalyptické „knihy“, stejně jako například evangelista Matouš hovoří o pořadí generací, o původu Ježíše Nazaretského. Tak se tvoří vývojové řady. To je znázorněno v knize, která může být rozpečetěna mocí Beránka.

To nám dává představu o tom, co znamená sedm pečetí.